

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 163/05

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. júla 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. M. P., bytom Ž., a mal. S. P., bytom Ž., zastúpeného matkou, právne zastúpených advokátkou JUDr. M. P., Ž., ktorou namietajú porušenie ich základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva mal. S. P. podľa čl. 9 ods. 3 Dohovoru o právach dieťaťa postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 2 E 1026/01 a o návrhu na konanie bez prietáhov v konaní Okresného súdu Žilina vedenom pod sp. zn. 21 P 135/00, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. M. P. a mal. S. P. o d m i e t a.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 2. augusta 2004 doručené podanie Ing. M. P., bytom Ž., a mal. S. P., bytom Ž., zastúpeného matkou (ďalej len „sťažovatelia“), právne zastúpených advokátkou JUDr. M. P., Ž., ktoré bolo

označené ako „Sťažnosť proti porušovaniu základných práv a slobôd a ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky“. Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že sťažovatelia namietajú porušenie ich základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva mal. S. P. podľa čl. 9 ods. 3 Dohovoru o právach dieťaťa postupom Okresného súdu Žilina v konaniach vedených pod sp. zn. 2 E 1026/01 a pod sp. zn. 21 P 135/00.

Sťažovatelia vo svojej sťažnosti uviedli:

«Maloletý S. P., pochádza z manželstva mňa Ing. M. P. a Mgr. R. P.

Otec maloletého dieťaťa v júni 2000 opustil našu spoločnú domácnosť a bez môjho súhlasu a násilným spôsobom pri opustení spoločnej domácnosti zobral so sebou aj nášho mal. syna S. Bezodkladne som prostredníctvom OÚ v Žiline, odboru soc. vecí podala na Okresný súd v Žiline návrh na zverenie mal. syna do mojej výchovy a opatery a následne 20. 7. 2000 som podala návrh na vydanie predbežného opatrenia, v ktorom som sa domáhala, aby mal. S. bol zverený do mojej výchovy a opatery. Konanie sa vedie na OS v Žiline pod č. 21 P 135/2000.

Okresný súd v Žiline uznesením 21 Nc 135/2000-61 z 31. 10. 2000 zastavil konanie o mojom návrhu, nakoľko som ho v advokátskej kancelárii právnej zástupkyne otca dieťaťa zobrala späť. Návrh som zobrala späť, pretože mi právna zástupkyňa otca tvrdila, že tým urýchlím konanie vo veci samej, čo sa však nestalo.

Preto som dňa 03. 01. 2001 podala na Okresný súd v Žiline nový návrh na vydanie predbežného opatrenia, v ktorom som sa domáhala zverenia syna do mojej výchovy na čas do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Vzhľadom na to, že súdne konania sa neprimerane predlžovali a otec dieťaťa mi o S. nepodával žiadne informácie, pokúšala som sa aj mimosúdne s otcom dieťaťa dohodnúť ohľadne zverenia mal. S. do výchovy, ako aj prípadnej úpravy styku s mal. synom.

Nakoľko začiatkom septembra 2000 bol mal. syn v mojej výchove a opatere (keď sa mi podarilo zobrať si ho domov, keď ho otec dieťaťa nechal v prenajatej garsónke samého

s cudzou opatrovatelkou), iniciovala som stretnutie s otcom dieťaťa za účelom spísania dohody o výkone našich rodičovských práv na Okresnom úrade v Žiline – odbore sociálnych vecí. Nechcela som totiž, aby S. nepoznal svojho otca, ale bála som sa, aby mi otec dieťaťa syna opäť neodniesol. Pred pracovníčkami uvedeného úradu sme teda v septembri 2000 dohodu o výkone našich rodičovských práv s otcom dieťaťa podpísali.

Ja som dohodu rešpektovala a dieťa mu v dohodnutom čase odovzdala, avšak otec dieťaťa pri prvom styku so S. v rozpore s podpísanou dohodou a protiprávne mal. S. nevrátil do mojej starostlivosti.

... Naopak, otec dieťaťa, kým ešte býval v Žiline (do konca roku 2000), mi všetkými možnými prostriedkami bránil v pravidelnom styku s mojím mal. S. V roku 2001 v januári sa odsťahoval aj so S. ku svojej matke do Popradu.

Prebehlo niekoľko rokovaní v advokátskych kanceláriách JUDr. E. H. (v tom čase právna zástupkyňa otca dieťaťa) a JUDr. M. P. (moja právna zástupkyňa), na ktorých otec dieťaťa s úpravou styku s mal. S. súhlasil, avšak iba formálne.

Dňa 18. 01. 2001 som podala na Okresný súd v Žiline návrh na úpravu styku s mal. synom S. Súd o tomto návrhu doteraz právoplatne nerozhodol, ani nevykonal vo veci žiadne kroky, o ktorých by ma bol informoval...

Okresný súd v Žiline napriek mojím opakovaným urgenciám a poukazovaniam na závažné okolnosti týkajúce sa S. prostredia, výchovy a psychického stavu (zo dňa 14. 3. 2001, 25. 7. 2001, 6. 8. 2001) rozhodol o mojom návrhu na vydanie predbežného opatrenia z 3. 1. 2001 až dňa 10. 9. 2001 (uznesenie č. 21 Nc 135/2000-167), čo je viac ako 240 dní od podania návrhu. Pritom zákonná lehota na rozhodnutie o návrhu na vydanie predbežného opatrenia bola v tom čase v zmysle § 75 ods. 2 OSP 30 dní, takže OS v Žiline prekročil podľa môjho názoru neopodstatnene lehotu o viac ako 210 dní...

Dňa 10. 9. 2001 Okresný súd v Žiline predbežným opatrením zveril mal. S. na čas do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej do mojej výchovy a opateru. Toto uznesenie bolo potvrdené Krajským súdom v Žiline dňa 8. 11. 2001 a nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 14. 12. 2001. NS SR uznesením 2 Cdo 70/02 z 10. 7. 2002 zamietol dovolanie otca dieťaťa proti uvedenému uzneseniu KS v Žiline.

Napriek právoplatnému a vykonateľnému rozhodnutiu Okresného súdu v Žiline otec dieťaťa toto rozhodnutie nerešpektoval. Preto som dňa 9. 10. 2001 podala návrh na výkon rozhodnutia, ktorý je vedený na OS v Žiline pod č. k. 2 E 1026/2001...

Okresný súd dňa 30. 10. 2001 vyzval v zmysle § 272 ods. 2 OSP otca dieťaťa, aby sa podrobil súdnemu rozhodnutiu – uzneseniu o predbežnom opatrení. Otec dieťaťa výzvu nerešpektoval a požiadal súd o odklad výkonu rozhodnutia. Okresný súd uznesením č. 2 E 1026/2001-38 z 24. 4. 2002 tento návrh povinného zamietol, čo potvrdil krajský súd uznesením č. 13 Co 1173/02-44 z 31. 5. 2002. Najvyšší súd uznesením 5 Cdo 158/03 zo dňa 15. 3. 2004 zastavil konanie o dovolaní povinného proti uzneseniu KS v Žiline.

Okresný súd v Žiline napriek mojim opakovaným sťažnostiam na prietahy v konaní (z dňa 19. 3. 2002, 26. 9. 2002) a urgenciám (z dňa 3. 7. 2002, 25. 9. 2002) až uznesením zo dňa 17. 10. 2002 nariadil výkon uznesenia o predbežnom opatrení v č. k. 21 Nc 135/2000 a uložil otcovi dieťaťa ako povinnému pokutu vo výške 2 000,- Sk.

Predseda Okresného súdu v Žiline mi odpovedal na jednu z mojich sťažností listom z dňa 25. 7. 2002, kde uvádza, že „vec 2 E 1026/01 zastupujúci sudca už v apríli prejednal, čím bol splnený účel Vašej sťažnosti...“

Dňa 14. 11. 2002 som podaním opakovane žiadala okresný súd o nariadenie výkonu rozhodnutia odňatím dieťaťa. Zároveň som OS v Žiline opakovane adresovala sťažnosti na prietahy v konaní z dní 23. 10. 2002 a 16. 1. 2003. Na tieto moje sťažnosti mi podpredsedníčka súdu odpovedala, že „k prietahom v tomto súdnom konaní nedošlo, moje sťažnosti považuje za neopodstatnené a JUDr. T. vykonala vo veci viacero procesných úkonov.“

... Svoju sťažnosť na postup Okresného súdu v Žiline som v októbri 2003 adresovala predsedovi Krajského súdu v Žiline.

Podanie sťažností nevedlo k náprave a urýchleniu konania, v dôsledku čoho som sa obrátila s podnetom na ústavný súd...

Dňa 5. 12. 2002 povinný – otec dieťaťa podal námietku zaujatosti Okresného súdu a Krajského súdu v Žiline. Z prípisu NS SR zo dňa 11. 4. 2003 jasne vyplýva, že spis bol Najvyššiemu súdu zo strany Okresného súdu v Žiline predčasne predložený, pretože nespĺňal náležitosti uvedené v ust. § 15 ods. 2 OSP. Preto NS SR spis vrátil na OS v Žiline, aby zabezpečil doplnenie potrebných náležitostí. Okresný súd listom z 26. 5. 2003 následne

žiadal povinného o doplnenie údajov, ktorým postupom došlo k výraznému spomaleniu konania vo veci...

Napriek tomu, že otec dieťaťa v rozpore s napomenutím súdu uznesenie o nariadení výkonu rozhodnutia nerealizoval a v tomto konaní sa aj na výsluchu pred súdom dňa 18. 04. 2002 vyjadril, že ho rešpektovať nebude a dieťa mi nevydá, súd do dnešného dňa nebol schopný zabezpečiť výkon rozhodnutia o predbežnom opatrení zo dňa 10. 09. 2001, ktorým zveril mal. S. na čas do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej do mojej výchovy a opatery a to aj napriek tomu, že konanie povinného je jasne účelové a smerujúce k zmareniu výkonu právoplatného súdneho rozhodnutia...

Naposledy som výkon rozhodnutia v konaní 2 E 1026/01 OS v Žiline urgovala podaním zo dňa 5. 5. 2004. Je nepochybné, že je úlohou súdu zabezpečiť výkon svojho rozhodnutia, ak nedôjde k jeho dobrovoľnému plneniu. V opačnom prípade by súdna moc bola iba ilúziou...

Do 5. 7. 2002 otec dieťaťa mi umožňoval sporadické stretávanie s mal. S. Uvedeného dňa som si mal. odvádzala v zmysle právoplatného uznesenia o predbežnom opatrení, ktorým mi bol S. zverený do výchovy a opatery, domov. Otec dieťaťa mi znovu protiprávne a dokonca za asistencie polície S. odňal.

Konanie otca mal. a polície dňa 5. 7. 2002 bolo vyhodnotené ako konanie v rozpore so zákonom. Išlo o ďalší sebecký zásah do práv mal. S. zo strany jeho otca. Konanie príslušného policajta posúdil Úrad kontroly ministra vnútra tak, že došlo „k porušeniu ustanovenia zák. č. 73/1998 Zb. o štátnej službe príslušníkov PZ“, čo mi bolo oznámené listom od Inšpekčnej služby Ministerstva vnútra zo dňa 19. 11. 2002, a príslušný policajt bol disciplinárne potrestaný.

Od tejto doby, keďže otec dieťaťa vedel, že dieťa je právoplatne zverené do mojej výchovy a opatery, za účelom, aby zmaril realizáciu tohto uznesenia, odmietol mi mal. S. vydať, ako aj odmietol mi akýkoľvek styk s mal. S.

Z týchto skutočností a niekoľkoročných postojov otca dieťaťa k súdnym rozhodnutiam je zrejmé, že jeho konanie od roku 2000 až do dnešného dňa bolo účelové, smerujúce k tomu, aby čo najdlhšie dieťa bolo odlúčené od svojej mamy...

Momentálna S. pozícia je v rozpore nielen s našimi právnymi normami, ale aj s medzinárodnými právnymi normami (Dohovor o právach dieťaťa)...

Podľa čl. 9 ods. 3 Dohovoru platí, že „Štáty, ktoré sú zmluvnou stranou Dohovoru, uznávajú právo dieťaťa oddeleného od jedného alebo oboch rodičov udržiavať pravidelné osobné kontakty s oboma rodičmi...“

Napriek tomu, že okresný súd už od začiatku konania v roku 2000 mal preukázané, že otec dieťaťa protiprávne jednostranným rozhodnutím odňal dieťa z mojej starostlivosti a nebol už od začiatku konania schopný sám mu zabezpečiť vhodné podmienky pre jeho všestranný rozvoj, okresný súd nezabezpečil v primeranej lehote a bez zbytočných prieťahov súdnu a inú právnu ochranu pre môjho syna. V súčasnosti pretrváva porušovanie práv mal. S. z hľadiska všetkých vyššie citovaných ustanovení Dohovoru, o čom som opakovanými podaniami informovala Okresný súd v Žilne v konaní vedenom pod č. 21 P 135/2000.

Kolízny opatrovník maloletého jednoznačne od začiatku konania navrhuje zveriť Sama do výchovy a opateru mne ako matke. Pritom úlohou a poslaním kolízneho opatrovníka je podľa Zákona o rodine ochraňovať záujmy dieťaťa...

Konanie o úprave práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu č. kon. 21 P 135/2000 vedené na OS v Žiline už trvá 4 roky. S. mal dva roky, keď mi ho jeho otec uniesol a od septembra t. r. má nastúpiť školskú dochádzku. Je viac než potrebné, aby súd konečne ochránil práva toho, kto jediný je oprávnený S. vychovávať, teda moje. Doteraz v priebehu 4 rokov sa tak nestalo a súd mi ani napriek sťažnostiam nezabezpečil a neposkytol ústavou garantované právo na súdnu a inú právnu ochranu ani neodstránil stav právnej neistoty, a to v mimoriadnej prioritnej otázke výchovy maloletého dieťaťa. Túto skutočnosť považujem za dôvod na podanie podnetu na ústavný súd.

... Okresný súd v Žiline v roku 2001 zveril predbežným opatrením S. do mojej výchovy. Do dnešného dňa nebol schopný zabezpečiť výkon svojho rozhodnutia... Ten istý súd v novembri 2003 vydal rozsudok, ktorým zveril S. do výchovy otca (hoci nenastala žiadna zmena pomerov v prostredí maloletého) čo odôvodnil najmä tým, že dieťa je už u otca dlhší čas a nebolo by nateraz vhodné meniť jeho výchovné prostredie. Dokonca ten istý súd v júli 2004 vydal predbežné opatrenie, ktorým zveruje dieťa do výchovy otca, čo opätovne odôvodňuje tým, že dieťa je už u otca 3 roky (toto uznesenie okrem iných opät' obsahuje aj formálne nedostatky, pretože obsahuje výrok trvalej povahy). Ani spomenutý rozsudok, ani spomenuté predbežné opatrenie nenadobudli právoplatnosť.»

Na základe uvedeného sťažovateľa navrhujú, aby ústavný súd vydal takéto rozhodnutie:

„Okresný súd Žilina postupom v konaní o výkon rozhodnutia sp. zn. 2 E 1026 /2001 porušil ústavné právo Ing. M. P. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upravené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd.

Okresný súd taktiež porušil právo mal. S. P. a Ing. M. P. na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života upravené v čl. 19 ods. 2 Ústavy SR a právo dieťaťa, mal. S. P., oddeleného od jedného alebo oboch rodičov udržiavať pravidelné kontakty s oboma rodičmi upravené v čl. 9 ods. 3 Dohovoru o právach dieťaťa.

Okresnému súdu v Žiline sa ukladá povinnosť zabezpečiť realizáciu výkonu rozhodnutia v konaní vedenom pod č. 2 E 1026/2001.

Okresnému súdu v Žiline sa ukladá povinnosť, aby v konaniach vedených pod sp. zn. 21 P 135/2000, 2 E 1026/01 konal bez prietáhov.

Okresnému súdu v Žiline sa ukladá povinnosť zaplatiť Ing. M. P. primerané finančné zadostučinenie v sume 500.000,- Sk (slovom päťstotisíc slovenských korún), ktoré jej je Okresný súd v Žiline povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

Okresnému súdu v Žiline sa ukladá zaplatiť trovy právneho zastúpenia sťažovateľky na účet JUDr. M. P., advokátke, Ž...“.

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach, ktorými fyzické osoby alebo právnické osoby namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd upravených v ústave, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci - okresného súdu v občianskoprávnom konaní (o nútený výkon súdneho rozhodnutia, ako aj o úpravu pomerov rodičov k maloletému dieťaťu do doby rozvodu manželstva) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označili sťažovatelia, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom okresného súdu a základným právom, porušenie ktorých sa namietalo. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Podľa ustálenej judikatúry ústavný súd poskytuje ochranu základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov len vtedy, ak bola táto ochrana na ústavnom súde uplatnená v čase, keď k porušeniu označeného práva došlo alebo porušenie v tom čase ešte trvalo (napr. I. ÚS 34/99). Z toho vyplýva, že ústavný súd neposkytuje sťažovateľom ochranu v tých veciach, v ktorých zistil, že súdne konania, v ktorých bolo namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, boli právoplatne skončené ešte pred podaním sťažnosti (napr. III. ÚS 32/00) alebo vznikla procesná situácia, v ktorej sa už v konaní žiadnym zákonom dovoleným spôsobom nemohlo v konaní pred všeobecným súdom pokračovať.

Konanie sp. zn. 2 E 1026/01

V tomto konaní o výkon rozhodnutia sa sťažovateľka domáhala núteného výkonu predbežného opatrenia nariadeného uznesením č. k. 21 Nc 135/2000-167 z 10. septembra 2001, ktorým maloletý syn bol predbežne zverený do jej výchovy. Toto uznesenie bolo právoplatne zrušené uznesením okresného súdu č. k. 21 P 178/2004-16 zo 7. júla 2004, ktorým sa taktiež právoplatne zveril maloletý syn do výchovy otca. Preto vynesением tohto uznesenia zanikol exekučný titul v konaní sp. zn. 2 E 1026/01 a celý výkon rozhodnutia podľa § 272 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) stratil svoje opodstatnenie a nemohol sa po 7. júli 2004 už žiadnym spôsobom uskutočňovať.

Sťažovatelia doručili sťažnosť ústavnému súdu 29. júla 2004, t. j. v dobe, keď už bolo rozhodnuté uznesením okresného súdu č. k. 21 P 178/2004-16 zo 7. júla 2004 o zverení maloletého syna do výchovy otca, ktoré nadobudlo právoplatnosť a v dobe, keď už nebolo možné uskutočňovať výkon rozhodnutia podľa § 272 a nasl. OSP.

Z toho vyplýva, že porušovanie základného práva na konanie bez zbytočných prietáhov v konaní sp. zn. 2 E 1026/01 prestalo pred doručením sťažnosti ústavnému súdu, a preto sťažnosť v tomto rozsahu bola odmietnutá pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Zrušenie uznesenia o predbežnom opatrení, ktorým bol maloletý syn predbežne zverený do výchovy matke (č. k. 21 Nc 135/2000-167), zabránilo akejkolvek vecnej spojitosti konania sp. zn. 2 E 1026/01 s označenými základnými právami (čl. 19 ods. 2 ústavy, čl. 9 ods. 3 Dohovoru o právach dieťaťa), ktorú by bolo možno preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie.

Konanie sp. zn. 21 P 135/00

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti ústavný súd zdôrazňuje aj to, že podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na rozhodnutie vo veci samej. Môže teda konať len o porušení tých práv, ktorých porušenie namietajú sťažovatelia. Platí to predovšetkým v situácii, keď sú sťažovatelia zastúpení zvolenou advokátkou.

Vo vzťahu ku konaniu okresného súdu sp. zn. 21 P 135/00 sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd rozhodol takto: *„Okresnému súdu v Žiline sa ukladá povinnosť, aby v konaniach vedených pod sp. zn. 21 P 135/2000, 2 E 1026/01 konal bez prietáhov“*. Na tomto návrhu na rozhodnutie vo veci samej sťažovatelia zotrvali až do dňa rozhodovania ústavného súdu.

V tejto spojitosti treba uviesť, že podľa § 31a zákona o ústavnom súde a § 5 OSP, ktorý sa používa primerane aj v konaní pred ústavným súdom, ústavný súd neposkytuje poučenie o procesných právach a povinnostiach takým účastníkom, ktorí sú zastúpení advokátom. Takýto prístup ústavného súdu je adekvátny tomu, že za poskytovanie právnych služieb a právnej pomoci zodpovedá v takom prípade advokát, ktorý je podľa § 2 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii pri poskytovaní právnych služieb nezávislý, je viazaný všeobecne záväznými právnymi predpismi a v ich medziach príkazmi klienta, teda nie aj prípadným poučením zo strany súdu (ústavného súdu).

Sťažovatelia, zastúpení advokátkou, nespĺnili to, čo im ukladá § 50 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie, ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia

sťažovateľa porušili, a označenie právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo iného zásahu, ktorým sa porušili základné práva alebo slobody.

Z tohto dôvodu bol ústavný súd viazaný návrhom sťažovateľov na rozhodnutie vo veci samej v takom znení, ako bol doručený. Tento návrh na rozhodnutie vo veci samej však nebolo možné pre nedostatok zákonom predpísaných náležitostí prijať so zreteľom na to, že podľa čl. 127 ods. 3 ústavy v spojení s § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde takýto výrok o uložení povinnosti konať bez prierahov (podľa ústavy zbytočných prierahov) predpokladal, že ústavný súd zistil zbytočné prierahy a vyslovil v konaní sp. zn. 21 P 135/00 porušenie základného práva na konanie bez zbytočných prierahov. Taký návrh na rozhodnutie ústavného súdu urobený nebol a ústavný súd ho nemohol vyvodiť z obsahu petitu doručenej sťažnosti, ktorým bol viazaný podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Preto sťažnosť v tejto časti bola odmietnutá pre nedostatok zákonom predpísaných náležitostí (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľov bola odmietnutá ako celok, ústavný súd už nerozhodoval o ich ďalších návrhoch.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. júla 2005